

HABANG WALA PANG GISING

Marielle Calicdan

Batch 26, 10/03/20

[AUTHOR'S NOTE]

Ang naisip ko for this animated film ay parang 3D animation type tulad ng *RPG Metanoia*. Siguro maganda kung i-imagine natin ang ganitong visuals habang binabasa ang storyline. Suggestion lang!

Ang tagpuan ay isang alternatibong Pilipinas kung saan tunay na umiiral si SANTA KLAUS: maputi ang balat (pati ang balbas), malaki ang tiyan, sakay ng lumilipad na kalesa, at tanyag sa pagbibigay ng mga regalo sa mga batang mababait.

Magsisimula ang pelikula sa isang maingay at masikip na pamilihan sa bisperas ng pasko. Maraming mga pa-ilaw at mga merch ni Santa Klaus. Maririnig ang sigaw ng mga tindera kasabay ng walang katapusang pagtugtog ng mga kanta ni Jose Mari Chan.

Makikita natin ang magkapatid na sina JOLIMAR (10) at ABEL (9), mga batang lansangan na sinasamantala ang kaguluhan ng mga tao sa pamamagitan ng pandurukot. Tatakbo ang dalawa't magtitinginan, abot-tenga ang ngiti sa kanilang mga nakalap ngayong gabi.

Susubukan nilang pumasok sa isang sikat na fast food chain. "Bawal manlimos dito," sabi ng sekyu na suot ang pulang sombrero ni Santa. Magkakakilala na sila dahil matagal na rin silang sinisita. Ipinagyabang ni JOLIMAR ang dalang 200 pesos. Wala nang nagawa ang sekyu. Kinakabahan na umorder si JOLIMAR habang palihim na nag-aabot si ABEL ng ampao sa mga kostumer. Mapapatingin siya sa inang hinihimayan ng fried chicken ang kanyang anak. Lalagpasan niya ito.

Ilang minuto bago ang pagpatak ng pasko, tumungo sila sa paborito nilang tambayan tuwing bisperas ng pasko: sa rooftop ng isang abandonadong gusali. Nakaupo ang dalawa sa lumang double-deck na bed frame na napag-iwanan din sa rooftop, tanaw ang buong siyudad. Habang binubuksan ang tinake-out, tatanungin ni JOLIMAR si ABEL kung hindi ba siya nagsasawa sa fried chicken. Sasagutin siya ni ABEL na paano siya magsasawa kung isang beses lang nila ito nakakain sa isang taon. Baka lang gusto niyang maiba sa susunod na taon, mungkahi ni JOLIMAR. Iuuntog nila sa isa't isa ang dalawang fried chicken. Cheers!

At dumating na ang pinakahihintay ng lahat. “Tignan mo puro sa may subdivision nanaman....oh....BOOM!” natatawang sinabi ni JOLIMAR habang nakaturo sa nahuhulog na mga regalo mula sa himpapawid. Sila-sila rin namang mga nakakaangat sa buhay ang pasok sa pamantayan ni Santa. Masisilaw ang dalawa sa pagkurap ng liwanag mula sa itaas. Dinaanang lamang sila nito. Katahimikan.

Maaalala ni ABEL ang kanilang ina. Noong nabubuhay pa ito ay parati silang sinasabihan na tigilan na ang masasamang gawain dahil delikado ito. Naisip ni ABEL na siguro kung sinunod nila ang kanilang ina ay may regalo sila ngayong taon. “E tinatangap niya rin naman yung pera non e,” sagot ni JOLIMAR. Makikita ang lungkot sa mata ni ABEL habang paunti-unting kinakain ang fried chicken, hindi malaman kung dahil ba ito sa pananabik niya sa regalo o sa yakap ng ina. Mapapansin ito ni JOLIMAR. Tatayo at magrereklamo siya sa hangin, isisigaw ang hinaing galit kay Santa Klaus dahil hindi siya patas kung tumingin. Tinrash-talk niya ito, *immaturely*. Ang taba-taba mo habang kami nangangayayat sa gutom! Tawang tawa si ABEL, ngunit totoo ang sinasabi ni JOLIMAR. Sa kawalan ng patnubay at maaasahan, namuhay ang dalawa sa mundong walang pagpipilian. Bumaba ka nga diyan, mamaya akyatin pa tayo ng mga pulis, utos ni ABEL habang tumatawa.

Nakatulog na si JOLIMAR sa itaas na bahagi ng double deck. Bababa ang frame at makikitang naiwang gising si ABEL. Hindi siya makatulog. Tutulo ang kanyang luha. Agad niya itong pupunasan. Uupo at hihingang malalim. Bagaman sinukuan na ito ni JOLIMAR, hindi pa sinusukuan ni ABEL ang ideya na balang araw ay maiintindihan sila ni Santa Klaus. Pakiramdam niya ay kailangan niya lang itong kausapin. Titingin siya ng matagal sa malaking billboard ni Santa Klaus. May naisip siyang kalokohan.

Kabisado ni ABEL ang ruta ni Santa Klaus dahil ilang beses niya na ito napanood sa rooftop. Umakyat si ABEL sa billboard. Delikado ngunit sanay naman na siyang umakyat sa mga truck at bahay. Inantay niya ang pagsayad ng kalesa sa billboard. Matagumpay siyang nakakapit. Makikita si ABEL na tuwang tuwa sa tanawin at paglipad.

Pagkarating nila sa pabrika ay lumusot muna si ABEL sa isang sako upang makapasok. Makikita niya mula sa butas ang mga nakakulong at sugatan na kalabaw, pati ang mga manggagawa na nahimatay na sa pagod. Halata ang pinsala sa kanilang mga ugat sa kamay at kulay ng balat.

Napaatras siya sa gulat. Mahuhuli ng mga goons ni Santa si ABEL. Nagpaliwanag siyang kailangan niya lamang kausapin si Santa Klaus. Walang nagawa ang kanyang pagmamakaawa at ikinulong siya kasama ng mga kalabaw at ibang manggagawa.

Sa isang dako, magigising si JOLIMAR na wala na ang kanyang kapatid. Hindi niya ito makita kahit saan. Kailanma’y hindi naman ito humiwalay sa kanya ng ganoon katagal. Nakaramdam na ng takot si JOLIMAR hinanap kung saan saan si ABEL. Gustuhin niya

mang magtanong o magpatulong sa mga pulis ay takot siyang madala sa youth shelter. Nagkaroon siya ng kutob na baka dinampot na si ABEL ng mga taga-shelter.

Sa loob ng kulungan ay makikilala ni ABEL ang isang matandang manggagawa na si ANDRES. Iku-kuwento niya na noong wala pa si Santa Klaus ay mga manggagawa ang namimigay ng mga regalo. Makikita niya ang mga sira-sirang kariton ng kalabaw na dati ay may angking hiwaga at kakayahang lumipad. Ang mga regalo raw noon ay hindi lamang mabababaw na gamit o laruan; binabase nila ito sa tunay na pangangailangan at may kaakibat na mahika. Wala rin daw pamantayan sapagkat hindi naman dapat sinusukat ang kabataan sa ganitong paraan. Ngunit binago ni Santa Klaus ang lahat; binura niya ang tunay na Paskong Pilipino at inabuso ang mga manggagawa. Ikinulong niya ang mga ito sa pabrika at hindi na nakabalik sa kanilang mga pamilya. Nabulag ang mga Pilipino sa mga bagong materyal na bagay na dala ni Santa Klaus.

Matalino at maparaan si ABEL, kaya naman pinasiklab niya ang galit ng mga manggagawa at nagplano ng pagtakas at paghihimagsik. Palihim na inayos ng mga manggagawa ang kariton. Maliit lamang si ABEL kaya't nagagawa niyang tumakas at kumuha ng kagamitan o impormasyon. Halos isang taon nilang isinagawa ang plano.

Habang nangyayari ito ay maraming pagsubok ang pinagdaanan si JOLIMAR hanggang sa nawalan na siya ng pag-asa. Bagaman hindi ito karaniwan kay JOLIMAR, wala siyang nagawa kundi kumapit sa hiwaga. Pinwersa ni JOLIMAR ang kanyang sarili na hindi gumawa ng kahit anong bagay na taliwas sa mabubuting gawain, nagbabakasakaling gawing regalo sa kanya ang pagbabalik ng kanyang kapatid. Mahirap tiisin ang gutom at pagkakasakit ngunit pinilit niya pa rin ito upang matupad ang kanyang kahilingan.

Dumating na muli ang bisperas ng pasko. Nagtagumpay ang mga manggagawa. Nailantad na sa publiko ang tunay na baho ni Santa Klaus. Nagbago na ang lahat. Sakay ng maraming lumilipad na kariton ng kalabaw ang mga manggagawa na suot-suot ang salakot na ipinalit nila sa pulang sombrero ni Santa.

Nagkita-kita na muli ang magkakapamilya. Pumunta si JOLIMAR sa dating tagpuan na may dala-dalang fried chicken. Dumating si ABEL ngunit masyado nang mahina si JOLIMAR para sa reunion. Namumutla si JOLIMAR. Maiiyak ang dalawa. Pareho nilang hindi maintindihan kung ano ang nangyari sa isa't isa. Tila mahihimatay na si JOLIMAR. Sinabihan siya ni ABEL na maayos na ang lahat. Naiwang humihikbi si ABEL. Biglang may mahuhulog na regalo na napaka-liwanag. Papalibutan sila ng liwanag. Babalik ang kulay ni JOLIMAR. Yayakapin siya ni ABEL.

Makikita natin ang anak ng dalawang mag-asawang nag-aaway. Hirap siyang makatulog. May napansin siyang regalo sa kanyang bintana. Earphones. Makikita rin natin ang mga bata sa lansangan na nagbubukas ng kanilang mga unang regalo.

Sa paskong ito, at sa mga susunod pang pasko, lahat ng batang Pilipino ay makakakuha ng regalo upang tumino ang kanilang paligid at maging mas mabuti bilang tao. Dito

inilaan ni ABEL at JOLIMAR, kasama ng mga manggagawa, ang kanilang mga buhay. Nabura na ang mga ideyal ng mga dayuhan.